

Sankareiden perilliset

Raezla

Tämä on Koga Densetsu Yorun ensimmäinen osa. Se sijoittuu ajallisesti samaan aikaan kuin Weed-mangan alku.

Sisällys:

Esinäytös

luku 1 - Tulokas shinobien sukuun

Esinäytös

“Lähtikö hän todella matkaan kertomatta minulle mitään?!” kajahteli ikääntyvän mustaturkkisen nartun ääni Torahampaan juurella. “Minä odotan hänen pentujaan!”

Tokimune huokaisi syvään ja aneli mielessään kärsivällisyyttä Torahampaaseen aikanaan haudatun Riki-vainajan hengeltä, jonka pojan kaksoisolentona hänet oli värvätty esiintymään.

“Smithillä oli hyvä syy lähtöönsä”, Tokimune sanoi vanhalle nartulle, jonka päässä kasvava harja tuskin erottui pörröisen mustan turkin seasta. “Kuten sanoin, hän lähti tärkeälle tehtävälle. Sinun olisi syytä ottaa rauhallisesti.”

“Minä olen rauhallinen!” Blanke tiuskaisi kiukkuisena. “Hetimitä, kun saan selville, missä mieheni luuhaa! Miten voit vain seistä täällä tekemättä mitään, Gin?!”

Tokimune huokaisi jälleen. Hän olisi antanut mitä vain, jos olisi voinut kertoa koko totuuden tälle uskolliselle Ohun soturille, joka kantoi yhä rinnassaan arpia taistelusta Akakabutoa vastaan. Kaksoisolennon rooli oli toisinaan raskas. Tokimunen osa oli esittää, että ylipäällikkö oli läsnä Ohussa ja siellä oli kaikki hyvin. Hänen ei tarvinnut juuri näyttellä suruaan ja turhautumistaan siitä, ettei voinut itse lähteä matkaan.

“Ylipäällikön osa ei aina ole helppo.. Jonkun on suojeltava Ohun paratiisia.”

Blanke tuijotti häntä epäuskoisena.

“Et ole enää se sama ylipäällikkö kuin ennen”, vanha narttu tuumasi ja kääntyi kannoillaan. “Minä en aio muuttua samanlaiseksi. Etsin hänet sitten itse!”

Tokimune astautui eteenpäin. “Odota Blanke, tuossa tilassa et voi -!”

Hän kohtasi mustien silmien hurjistuneen katseen, joissa oli häivähdys surua.

“Yritäpä estää minua!”

Tokimunen turha “Seis, tämä on käsky!” kaikui turhana tuulen mukana Ohun syksyisillä vuorilla. Musta koira oli tiessään. Tiineeksi nartuksi vanha shinobikoira liikkui varsin sutjakkaasti kohti metsää ja katosi saavuttaessaan puurivin tavalla, johon Tokimune oli nähnyt ainoastaan Tesshinin kykenevän. Toisaalta, Tesshinin oli Blanken velipuoli.

luku 1 - Tulokas shinobien sukuun

Sinä yönä oli mahdotonta nähdä eteensä, sillä sakea lumipyry piiskasi Japanin pohjoisia alppeja kovan tuulen siivittämänä. Sillä säällä jokainen elävä olento pysytteli visusti pesäkolossaan. Siis jokainen, paitsi uskalias narttukoira, jolla oli pakottava tarve saada saalista pitääkseen hengissä paitsi itsensä, myös luolassa vuoren rinteessä odottavat pentunsa.

Jokin liikahti lumessa ja kiinnitti Blanken huomion. Myyräkö? Blanke valmistautui hyökkäämään, mutta jokin pidätteli häntä. Eläin, mikä se sitten olikin, vaikutti varsin liikuntakyvyttömältä heilahdellessaan heikosti lumen alla muodostaen siihen pienen möykyn. Varuillaan siltä varalta, että saalis koettaisi purra, Blanke kurotti tassunsa ja osui johonkin pehmeään ja lämpimään. Hän pyöräytti pikkueläimen ympäri paljastaakseen sen lumesta ja haukkoi henkeään.

Eläimen haju tulvi vanhan nartun sieraimiin ja nostatti pintaan kaikki hänessä vahvana vellovat emonvaistot. Pikkuinen eläin ei ollutkaan mikään myyrä, vaan aivan pieni - tuskin hänen omia pentujaan vanhempi - koiranpentu! Toisin kuin kaksi luolassa toisiinsa painautuneina nukkuvaa karvakerää, tämä harmaa säälittävä reppana näytti kamppailevan elämän ja kuoleman rajoilla. Blanke poimi pienen karvanyytin hellästi hampaisiinsa ja teki täyskäännöksen lähtien kiitämään omia jälkiään kohti luolaa. Pentu oli saatava lämpimään ja nopeasti! Missä sen emokin luuhasi? Aavistellen pahoja Blanke kantoi pennun sisään pesäkoloonsa ja asettui kippuraan makuulle laskien pennun alavatsaansa vasten takajalkojensa suojaan ja alkoi nuolla tätä pontevin vedoin.

Kylmettynyt pentu alkoi virotta ja käännähti ympäri. Blanke vaikutti siitä, millaista sitkeyttä pieni karvakerä osoitti. Ehkä pentu selviäisi yön yli. Blanken omat pennut, uros ja narttu, ryömivät kohti emonsa nisiä ja valkea urospentu ryömi tulokkaan yli. Tulokas inahti ja sysäsi pennun päältään ja ryömi kohti maidon tuoksua tarmokkaasti. Blanke nuolaisi hellästi uikuttavaa poikaansa ja siirsi tämänkin imemään maitoa varmistaen, että jokainen pentu saisi osansa.

Ulkona kylmä tuuli jatkoi puhuttamistaan ja kasasi lunta kerroksiksi luolan oven eteen. Blanke kiertyi tiiviimmäksi keräksi suojatakseen pentuja purevalta pakkaselta. Hän kiersi häntänsä kuonon päälle lämmikkeeksi ja nukahti turkki pörhöllään kylmää vastaan.

Aamu toi mukanaan tyynen ilman ja Blanke heräsi pentujensa nujakointiin. Mustavalkoinen narttupentu muistutti kuvioiltaan niin kovasti isäänsä, että sai Blanken sydämen sykähtämään joka kerta, kun hän katsoi tyttärtään. Tämä oli ottanut valkeaturkkisemmasta ja hintelämmästä veljestään niskaotteen ja tempoi tätä luolan lattialla. Veli tulistui ja pisti hanttiin yrittäen kiepauttaa itseään irti siskonsa otteesta.

Blanke tunki yöllä löytämänsä pennun lämmön vatsaansa vasten ja kääntyi vilkaisemaan tämän vointia. Pentu oli painautunut imemään maitoa ahnaasti, mitä Blanke piti hyvänä merkinä.

“Syö vain pikkuinen niin saat voimasi takaisin”, hän tuumasi ja kumartui lipaisemaan pennun päälakea.

Hän pysähtyi kesken liikkeen. Blanke oli siirtänyt takajalkaansa ja auringonvalo osui pennun turkkiin, jonka hän näki nyt vasta kunnolla. Hopeisessa turkissa ja vaaleissa valesilmissä oli jotain äärimmäisen tuttua, joka sai vanhan shinobinartun vaipumaan muistoihinsa...

Kenties Ohun ylipäällikkö oli nykyään alkanut seniiliyttään muuttua itsekkääksi. Blanke kuitenkin muisti ajat, jolloin hän oli nuorena koirana palvellut Rikin armeijassa. Orpo narttupentu muistutti häntä nuoresta uljaasta karhukoiraista, joka oli tehnyt vaikutuksen heihin vanhempiin satureihin epäröimättömyydellään vaarantaa henkensä ystäviensä puolesta. Tuo koira oli aikoinaan pelastanut Blanken pentujen isän ja jopa armahtanut näiden hirviömäisen isoisän Kurojakin, jotta tämä olisi voinut huolehtia Blanken pikkuveljestä tämän ollessa vielä pentu... Blanke sulki silmänsä kipeän muiston noustessa mieleen ja avasi ne uudelleen. Pentu taisi tosiaan olla samaa rotua kuin Ohun ylipäällikkö Gin. Vanha soturi hymyili lempeästi. Orpo pentu tarvitsisi tiellään oikeanlaista johdatusta ja vahva nimi olisi niistä ensimmäinen.

“Olet täynnä elämää ja tarmoa, pikkuinen”, hän virkkoi pikkupennulle. “Muistutat myös kovasti koira, jota olen aina kunnioittanut todella paljon. Olkoon siis nimesi Suigin, elohopea, ja kasvagoon sinusta yhtä mahtava soturi kuin koira, jonka mukaan sinut nimeän!”

Luolan täytti kimakka huuto ja Blanke kääntyi katsomaan omia pentujaan. Valkea Jack oli päässyt siskonsa niskaoitteesta, mutta nyt tämä kiskoi häntä tarmokkaasti korvasta. Blanke huokaisi syvään.

“Yoru! Irrota heti veljestäsi!” hän sanoi lempeällä, mutta jäməkällä äänellä ja työnsi pennut tassullaan erilleen. “Tulkaa tervehtimään uutta siskoanne, pennut. Kasvatan hänestä ja teistä parhaat shinobisoturit, mitä Ohun riveissä on koskaan ollut!”